

Veronika Pavlíková

Architektonická účast českých umělců na světových výstavách v letech 1900-1940

Posudek diplomové práce

Téma architektury výstavních pavilonů zaujímá v dějinách architektury zvláštní postavení. Stavby na pomezí reálné a efemérní architektury, ideálních představ a pragmatických požadavků či okázalé oficiální reprezentace a individuálních autorských ambicí vždy vzbuzovaly pozornost historiků architektury, kteří je – zejména v případě poválečných výstav v Bruselu, Montralu a Ósace – chápali i jako zásadní mezníky či katalyzátory dobových uměleckých i kulturních tendencí.

Práce Veroniky Pavlíkové je věnována období, které je z hlediska výstavní architektury známé a probádané daleko méně. V návaznosti na svou bakalářskou práci, věnovanou právě architektuře pavilonů ze tří výše zmíněných světových výstav, se autorka rozhodla probádat kořeny a počátky české architektonické účasti na světových výstavách v letech 1900-1940. Téma, navazující na pokročilé zkoumání poválečných pavilonů, se ukázalo jako mnohem komplikovanější a komplexnější. Rozdílný charakter výstav, torzálnost a roztržitost pramenů i komplikované dobové společenské zázemí vzniku jednotlivých expozic a jejich pavilonů si vyžádaly nejen mimořádně náročný archivní průzkum, ale rovněž velmi obezřetný autorský přístup, který by dokázal všechny fragmenty spojit do jednotného obrazu.

S velkou radostí konstatuji, že právě toto se Veronice Pavlíkové podařilo. Práce je psána velmi precizně a důkladně. Autorka dokázala nejen vytvořit z dílčích informací ucelené portréty jednotlivých staveb a podrobným zmapováním okolností jejich vzniku, ale rovněž průběžně upozorňovat na momenty, které jednotlivé realizace spojovaly nebo jinak charakterizovaly. Práce navíc podrobně zachycuje nejen spory o charakter staveb, výběr autorů či složitost realizací, ale rovněž jejich dobové reflexe, které hrály v některých případech roli při zadávání a koncipování výstav následujících. Vedle dobových rozporů je v však textu čitelná i vnitřní kontinuita, která vyvrcholila reprezentativní účastí ČSR na bruselské výstavě v roce 1958 a kterou vedle architektů, účastných již na výstavě v New Yorku v roce 1939, reprezentuje zejména „nesmrtelná“ dvojice Z. Wirth a V.V. Štech. Škoda jen, že se průběžně nashromážděné poznatky a postřehy více neodrazily v závěru, jehož charakter mohl být komplexnější a z hlediska výjimečnosti tématu snad i propracovanější.

Práci Veroniky Pavlíkové považuji za velmi kvalitní příspěvek k dějinám české architektury první poloviny 20. století a doufám, že bude (po případném doplnění závěru) v plném rozsahu publikována. Práci s radostí doporučuji k obhajobě a jako hodnocení navrhuji výborně.

V Praze dne 8.9.2015

PhDr. Richard Biegel, Ph.D.